

Bozók Ferenc

Radír

Most kell óvatosabban
rajzolgatni betűt és
visszább húzni szavunkat,
úgy, mint karmot a macskák.
Szó elszáll? Dehogya is! Sőt:
múló tárgyra rovott szót
el tudsz lángba dobálni,
porrá törni, törölni,
szemben mind ama szó, mit
bárhol, bármikor is szólsz,
íratlan bököd és vág,
test nélkül susog és leng.
Ember nincs, ki törölné.
Isten kell a radírhoz.

Domoszló

Hogy menekülnék
Nyár-lobogásban
napozó sírköveidtől,
barna varangyként
kapa-élel csata-vívó
guruló, dús rögeidtől?

Tarka virágok,
réti cselédek,
kaszaéltől leszakadtak,
messze csavargó
ereszalj-röpte csibéi
mama-templom madaradnak.

Mondd, hova bújjak?
Hogy menekülnék?
Rögeid drága gyümölcsét
éh-fiatalság,
zabolátlan kamasz-étvágy
teli szájjal falatoztam,

kis falu engedd
messzire züllő
kusza, város-teli szívem
s végül a testem
anya mellé, apa mellé
tebeléd majd hazahozzam.